

ÎNCHEIERE

16 octombrie 2013

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ,
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul: Iulia Sîrcu,
Judecători: Vera Macinskaia, Ion Vîlcov,

examinînd chestiunea referitoare la admisibilitatea recursului declarat de către Elena Lunina, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Elena Lunina împotriva Primăriei s. Cinișeuți r-ul Rezina, privind întoarcerea averii succesoriale,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 24 ianuarie 2013, prin care a fost menținută hotărîrea Judecătoriei Rezina din 31 octombrie 2012,

c o n s t a t ă :

La 26 septembrie 2011, Elena Lunina a depus cerere de chemare în judecată împotriva Primăriei s. Cinișeuți r-ul Rezina, privind întoarcerea averii succesoriale.

În motivarea acțiunii, reclamanta a invocat că în anul 1988, a decedat mama sa Timofeeva Lidia care, fiind invalid, a locuit împreună cu mama sa Timofeeva Anastasia în gospodăria acesteia din s. Cinișeuți raionul Rezina. Bunica Timofeeva Anastasia a decedat în anul 1991.

Fiind în viață, mama și bunica sa nu au testat averea lor. După moartea bunicii, ea nu a primit moștenire cota-parte a mamei sale care urma să-i revină în caz dacă ultima era în viață. Bunica sa mai avea o fiică, Timofeeva Eugenia, născută în anul 1939, care la fel era invalid, despre care, acum nu cunoaște nimic.

Consideră că gospodăria rămasă a fost trecută de primărie pe numele unchiului Timofeev Andrei cu încălcarea prevederilor legale de primire a moștenirii. Averea a fost transmisă fără acordul ei, care este moștenitor legal după decesul mamei sale. Timofeeva Eugenia nu a lăsat testament și nu au existat nici alte documente pentru a trece averea pe numele lui Timofeev Andrei.

După lege, dacă mama sa era în viață ea era unica moștenitoare a averii Anastasiei Timofeeva, iar dacă ultima a decedat ea are dreptul să-și primească moștenirea indiferent de întocmirea testamentului.

Reclamanta solicită, întoarcerea averii Eugeniei Timofeeva, despre care nu se știe nimic și recunoașterea ei în calitate de moștenitor legal la cota-parte din averea care i se cuvenea mamei sale în caz dacă era în viață.

Prin hotărârea hotărârii Judecătorei Rezina din 31 octombrie 2012, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Nefiind de acord cu hotărârea instanței de fond, la 02 aprilie 2012, Lunina Elena a contestat-o cu apel, prin care a solicitat casarea acesteia, cu restituirea pricinii spre rejudecare.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 20 iunie 2012, cererea de apel declarată de către Lunina Elena a fost admisă, hotărârea instanței de fond casată, iar pricina restituită spre rejudecare.

La rejudecarea cauzei, la 31 octombrie 2012, Judecătoria Rezina a pronunțat o hotărâre prin care acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

La 19 noiembrie 2012, Lunina Elena a contesta cu apel hotărârea instanței de fond, prin care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei hotărâri noi de admitere a acțiunii.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 24 ianuarie 2013, cererea de apel declarată de Lunina Elena a fost respinsă, iar hotărârea instanței de fond menținută.

La 14 martie 2013, Lunina Elena a contestat cu recurs decizia instanței de apel și hotărârea instanței de fond, prin care a solicitat casarea acestora, cu restituirea pricinii spre rejudecare.

În motivarea cererii de recurs, recurenta a invocat că instanțele ierarhic inferioare nu au constatat și elucidat pe deplin circumstanțele pricinii și nu au aplicat legea care trebuia să fie aplicată.

Conform prevederilor art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Materialele cauzei atestă, că Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia la 24 ianuarie 2013 și a fost expediată părților prin intermediul oficiului poștal la 28 ianuarie 2013 (f.d. 143), iar cererea de recurs a fost depusă la 14 martie 2013, motiv pentru care cererea de recurs se consideră a fi depusă în termen.

Potrivit prevederilor art. 432 CPC alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvîrșirea altor încălcări decît cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Lunina Elena este declarativ și nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3), (4) CPC RM.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Călăuzindu-se de prevederile art. 440 CPC, Colegiul a constatat existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433 CPC și anume lit. a), care expres prevede că cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ reiterează că, conform articolul 13 din Convenție, recursul trebuie să fie unul "efectiv" atât în practică, cât și în drept. Totuși, un astfel de recurs este cerut pentru pretențiile care pot fi considerate ca fiind "serioase și legitime" conform Convenției (*a se vedea Metropolitan Church of Bessarabia and Others v. Moldova, nr.45701/99, §137, ECHR 2001-XII*), însă astfel de temeiuri Colegiul n-a constatat.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, reține că decizia contestată a fost adoptată cu aplicarea corectă a legii materiale și cu respectarea legislației procedurale în vigoare, părților fiindu-le create condiții obiective și egale pentru exercitarea drepturilor sale procedurale.

În legătură cu cele constatate, examinînd argumentele cererii de recurs prin prisma normelor legale ce reglementează relațiile dintre părți, reieșind din actele anexate la dosar, se constată că recursul declarat de Lunina Elena împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 24 ianuarie 2013, nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 CPC.

Ținând cont de cele indicate, în temeiul art. 432, 433, 434 CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Cererea de recurs declarată de către Lunina Elena se consideră inadmisibilă.

Încheierea nu se supune nici unei căi de atac.

Președintele completului,
judecătorul

Iulia Sîrcu

Judecătorii

Vera Macinskaia

Ion Vîlcov